

THÁNH THỂ TRONG CUỘC SỐNG HÀNG NGÀY

Ông Loic Joncheray là tín hữu Công Giáo Pháp và là người cha gia đình có 6 đứa con. Ông là chủ bút nguyệt san Công Giáo "Il est Vivant - Người Hằng Sống". Ông nói về chỗ đứng quan trọng của Đức Chúa GIÊSU THÁNH THỂ trong đời sống hàng ngày của hôn nhân và gia đình.

Trong tuổi thơ, trí khôn tôi thường khao khát chân lý và trái tim tôi luôn kiếm tìm hạnh phúc nhưng lại nghi ngờ sự hiện hữu của THIÊN CHÚA. Tôi cũng thường thắc mắc tự hỏi tại sao lại có đau khổ và sự chết. Thánh Giá có tượng Đức Chúa GIÊSU chịu đóng đinh làm tôi hoảng sợ ..

Lớn lên, mọi thực hành tôn giáo nhường chỗ cho các sinh hoạt thể thao và học đường, giống y như câu chuyện trong dụ ngôn người đi gieo giống: "có hạt giống rơi vào bụi gai, gai mọc lên làm nó chết nghẹt" (Mt 13,7). Đúng thế. Cùng với các bạn học đồng lứa tuổi, tôi ngây thơ tin lời truyền: "Tôn giáo là thuốc phiện ru ngủ dân chúng". Tôi bỏ hẳn việc sống đạo.

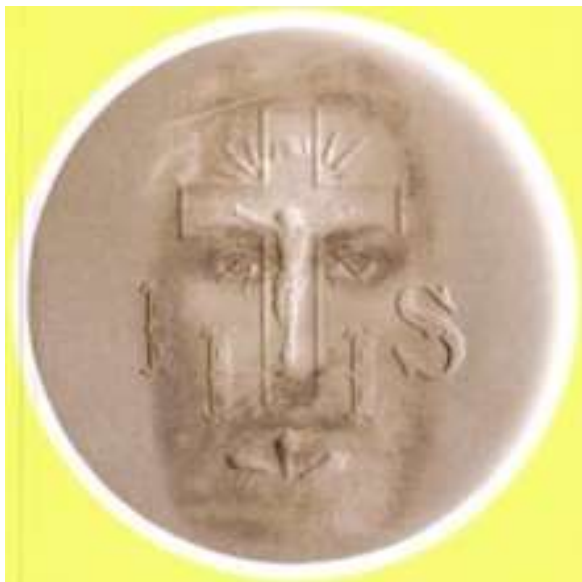
Tuy nhiên, ngay chính giữa cơn khủng hoảng của tuổi dậy thì, tôi vẫn khao khát tìm kiếm hạnh-phúc, sung-mãn và công-bình, nhưng không bao giờ đạt được, mặc dầu tôi tin rằng mình hoàn toàn tự do.

Thời gian dần trôi cho đến một hôm, một gia đình mời tôi tham dự khóa họp đại kết ở Strasbourg do các Tân Cộng Đoàn và các nhóm cầu nguyện của Phong Trào Canh-Tân Đặc-Sủng Thánh-Linh tổ chức. Tôi cảm thấy hơi do dự nhưng rồi tôi thầm nghĩ: "Cứ đi, vì xét cho cùng, mình đâu có mất mát gì!" Và tôi thân thưa cùng Chúa: "Nếu Chúa hiện hữu thật sự thì xin Chúa hãy làm cái gì đó cho con đi, con hết lòng van xin cùng Chúa!"

Ngày kết thúc khóa họp, tôi quyết định tham dự Thánh Lễ, tuy không cảm thấy hứng khởi cho lắm. Đã từ hơn 8 năm qua, tôi không hề rước Mình Thánh Chúa. Tới phần Hiệp Lễ, tôi xếp hàng như mọi người. Đến trước vị Linh Mục, tôi giơ tay nhận Mình Thánh Chúa và đưa lên miệng. Khi Mình Thánh Chúa vừa chạm vào lưỡi tôi, thì cùng lúc trái tim tôi như bị vỡ tung và nước mắt tôi dàn dụa chảy ra. Chưa bao giờ tôi khóc ròng như thế. Tâm hồn tôi tràn ngập niềm êm ái dịu ngọt. Thật là kinh nghiệm tuyệt vời, khởi đầu cho cuộc hoán cải toàn diện, thay đổi tận gốc rễ cuộc đời tôi. Năm ấy tôi đúng 20 tuổi.

20 năm đằng đẵng trôi qua kể từ biến cố quan trọng đó. Cũng từ ngày ấy, tôi bắt đầu yêu mến bí tích Thánh Thể. Cùng với hiền thê, chúng tôi gia nhập Cộng Đoàn Emmanuel. Chính nhờ Cộng Đoàn này mà chúng tôi khám phá ra các buổi Cầu Mình Thánh Chúa. Tôi thuộc thành phần giới trẻ từng tham gia Các

Ngày Quốc Tế Giới Trẻ do Đức Thánh Cha Gioan Phaolo 2 khởi xướng. Thế hệ trẻ chúng tôi chân thành ghi ơn Đức Cố Giáo Hoàng Gioan Phaolo 2. Ngài quả thật là vị tôn sư dấu ái và là chứng nhân anh hùng.

Mỗi ngày tôi đều đặn tham dự Thánh Lễ và rước lễ. Đối với tôi, đây là những giây phút tốt đẹp và ý nghĩa nhất của một ngày sống. Cứ mỗi lần tham dự Thánh Lễ tôi tha thiết dâng lên THIÊN CHÚA toàn thể thế giới. Tôi van xin Ngài ban cho thế giới ơn biết tiếp nhận Ánh Sáng. Ánh Sáng của Tin Mừng và nhất là, Ánh Sáng của chính Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng Cứu Độ con người.

Tôi dành nhiều thời giờ quì cầu - hoặc một mình hoặc cùng với hiền thể tôi - trước Minh Thánh Đức

Chúa GIÊSU KITÔ. Ngài là Mặt Trời của THIÊN CHÚA, là Ánh Sáng mang lại Sự Sống (Gioan 8,12). Trước Minh Thánh Chúa, tôi tiếp nhận tất cả đến từ Tình Yêu Vô Biên của Ngài. Tôi đơn sơ dâng lên Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể trọn cuộc đời tôi, trọn gia đình tôi đi kèm những đau khổ của riêng tôi và của những sống chung quanh tôi. Đó là những đau khổ mà hàng ngày tôi cảm nhận và chứng kiến.

Tôi thường suy gẫm về lời khuyên: "Hãy dâng cuộc sống của anh chị em lên trong Bánh Thánh, để chúng trở thành của lễ sống động và đẹp lòng THIÊN CHÚA". Thánh Thể là lời mời gọi chúng ta liên tục trao ban cho nhau vì tình yêu. Đây là thách thức vượt quá sức lực con người, nhưng lại trở thành chuyện có thể làm được nhờ mầu nhiệm Thánh Thể. Thánh Thể biến đổi chúng ta ngày qua ngày.

Tôi nhớ lại lời Đức Chúa GIÊSU phán trong Phúc Âm: **"Không ai có tình thương lớn hơn tình thương của người hy sinh mạng sống mình cho những người mình yêu mến"**, Gioan 15 câu 13.

("LOURDES magazine", n.3 (134), Aprile-Maggio/2005, trang 24).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt